

Arrest

nr. 206 191 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 30 juni 2017 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als student.

Op 7 december 2017, met kennisgeving op 21 december 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder

bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 30.06.2017 werd ingediend door: Naam : A.M. (...), Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...).1999, Geboorteplaats Diinsoor, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Betrokkene diende op 30.06.2017 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als student (art. 40, §4, 1^e lid 3° - wet 15.12.1980). Betrokkene legde binnen de 3 maanden niet alle bewijsstukken voor ter staving van deze aanvraag, waarna de gemeente op 03.11.2017 een weigeringsbeslissing opgesteld heeft (bijlage 20) met een extra maand om nieuwe bewijsstukken voor te leggen. Deze beslissing werd op dezelfde dag betekend, waarna betrokkene zijn dossier vervolledigd heeft. Ter staving van zijn verblijf legde betrokkene volgende bewijsstukken voor: een attest van regelmatige lesbijwoning, een verklaring van lidmaatschap bij de CM, een overzicht van de betalingen van een tegemoetkoming voor personen met een handicap van 2017, 2015 en 2014, een attest van MyPension betreffende het pensioen van S.A.H. (...), verschillende verklaringen (van S.A.H. (...), M.R.M. (...)) en betrokkene) dat ze geen stempelgeld krijgen en geen werkloosheidsdossier hebben bij RVA, een verklaring van het OCMW van geen steunverlening aan betrokkene en het gezin waar hij verblijft en verschillende belastingaangiftes van het gezin waar betrokkene verblijft.

Overeenkomstig art. 40, §4, 1^e lid, 3° (wet 15.12.1980) dient betrokkene aan te tonen dat hij ingeschreven is in een onderwijsinstelling en als hoofdbezigheid een studie aan het volgen is. Bovendien dient hij te beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en dient hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze, de zekerheid te verschaffen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Met betrekking op deze laatste voorwaarde, namelijk het bewijs omtrent de bestaansmiddelen, moet er vastgesteld worden dat betrokkene geen verklaring van voldoende bestaansmiddelen heeft voorgelegd, maar ervoor gekozen heeft om bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn bestaansmiddelen, om zo aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene legt namelijk bewijsstukken voor van de inkomsten van het gezin waarbij hij verblijft. Dit gezin bestaat uit S.A.H. (...) ((...)), M.R.M. (...) ((...)) die de echtgenote van S.A.H. (...) is, 4 minderjarige kinderen van het koppel S.A.H. (...) en M.R.M. (...), en één stiefdochter van S.A.H. (...). Overeenkomstig art. 40, §4, 2e lid (wet 15.12.1980) dienen deze bestaansmiddelen minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijnen laste zijn. Er moet echter geconcludeerd worden dat aan de hand van deze bewijsstukken er niet kan vastgesteld worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Een deel van de bewijsstukken die betrokkene voorlegt, dateren namelijk van voor 2017, waardoor deze achterhaald zijn, en dus geen bewijswaarde hebben betreffende de huidige bestaansmiddelen van betrokkene. Daarnaast legt betrokkene bewijsstukken voor dat de huidige inkomsten van het gezin van zijn garant, bestaat uit een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid voor personen met een handicap op naam van S.A.H. (...) en het wettelijk pensioen van S.A.H. (...). Betreffende deze inkomsten dient er vastgesteld worden dat deze inkomsten lager zijn dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden, rekening houdend met de gezinssamenstelling. Bovendien wordt een deel van de inkomsten geleverd door de FOD Sociale Zekerheid in vorm van een uitkering voor personen met een handicap. Een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid, wordt de facto beschouwd als steun van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Nergens uit het dossier kan er bovendien afgeleid worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen beschikt, die wel voldoende hoog zijn om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4, 1^e lid, 3° - wet 15.12.1980) om het verblijf langer dan 3 maanden als burger van de Unie te verwerven.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 3° en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 50, § 2, eerste lid, 5°, en 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel” en van artikel 14 van de wet ter bestrijding van vormen van discriminatie van 10 mei 2007.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker verwijst naar de wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 par. 13° stelt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij:

3° Hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk

De in het eerste lid, 2 en 3 °, bedoelde bestaansmiddelen moeten minsten gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarmee ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Artikel 50 par. 2 lid 1 5° Vb stelt:

5° Student bedoeld in art 40par. 4, eerste lid, 3° Vw:

a) inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling; en

b) een ziektekostenverzekering; en

c) verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

Artikel 51 par. 2 lid 1 en 2

Indien de minister het verblijfsrecht toekend of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 Vw en mits de documenten bedoeld in art 50 par. 2 werden overlegd binnen de termijn van drie maanden, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de unie een verklaring van inschrijving overeenkomst het model van bijlage 8 af Indien de minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekend, weigert hij de aanvraag...

Uit de motivering van de bestreden beslissing volgt dat verzoeker voldoet aan de documenten zoals bepaald in artikel 50 par. 2 5° Vb namelijk het hebben van een inschrijvingsdocument aan een onderwijsinstelling en aan een ziektekosten verzekering.

De aanvraag tot verblijf wordt afgewezen omdat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker geen verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals bepaald in artikel 50 par. 5 5° c Vb.

Verzoeker heeft inderdaad geen verklaring van voldoende bestaansmiddelen voorgelegd maar er voor gekozen om gebruik te maken van een gelijkwaardig middel.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij wel beschikt over voldoende bestaansmiddelen namelijk zijn oom en tante delen hun inkomsten met verzoeker. Verzoeker heeft aangetoond dat zijn oom een inkomsten heeft uit een pensioen van 722,18 Euro en een uitkering van de directie personen met een handicap van 576,96 Euro. Het gezin beschikt derhalve over 1.299,14 Euro.

Gezien het gezin waarbij verzoeker verblijft bestaat uit 5 kinderen ontvangen zijn tevens nog een bedrag aan kindergeld van een 1.000 Euro.

De feitelijke motieven in de bestreden beslissing

a)

De bestreden beslissing stelt dat hij stukken heeft voorgelegd die dateren van voor 2017. Dat klopt maar verzoeker heeft wel de stukken voorgelegd die zich bevinden bij stuk 3. Namelijk heeft verzoeker aangetoond hoeveel het pensioen is van zijn oom en de uitkering van de dienst gehandicapten.

Dus het motief dat er stukken voorlagen van voor 2017 (inderdaad de belastingbrieven) is geen dienstig motief gezien er wel degelijk recente inkomsten voorlagen.

b)

Het motief dient er vastgesteld te worden dat deze inkomsten lager zijn dan het inkomsten niveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden, rekening houdend met de gezinssamenstelling.

Verzoeker stelt vast dat er amper rekening werd gehouden met de gezinssamenstelling. De bestreden beslissing beperkt er zich toe de gezinsleden op te sommen namelijk dat het gezin bestaat uit Sayid Ahmed Hamsa, zijn echtgenote, 4 kinderen en een stiefdochter.

Dit kan bezwaarlijk omschreven worden als de plicht zoals voorzien in de wettelijke bepaling uit artikel 40 bis par. 4 3° lid 2 in fine: en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Zoals hierboven gesteld heeft het gezin waar verzoeker in vertoeft een inkomen van 1.299,14 Euro. Dit bedrag is hoger dan hetgeen verleend wordt in de sociale bijstand. Het leefloon bedraagt echter voor een persoon met een gezin ten laste 1.156,53 Euro.

Derhalve is het motief dat de inkomsten lager zijn dan het inkomsten niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend geen deugdelijk motief die de beslissing kan schragen.

Bovendien weet verwerende partij dat Sayid Ahmed Hamsa beschikt over gezinsbijslag voor 5 kinderen. Verzoeker verwijst naar zijn stuk 4. Het betreft de bedragen van de verhoogde kinderbijslag. Deze bedragen voor het eerste kind 93,93 voor het tweede kind 173,8, het derde kind 259,49, het vierde kind 259,49 en het vijfde kind 259,49 samen 1.046,20 Euro.

Daarbovenop komen nogmaals de leeftijdstoelagen voor 5 kinderen 5 X 32,63 Euro maakt 163,15 Euro. Dus de gezinsbijslag die het gezin ontvangt bedraagt aldus 1.046,20 + 163,15 is 1.209,35 Euro.

Indien deze kinderbijslag van 1.209,36 vermeerderd met de inkomsten van 1.299,14 Euro maakt 2.508,50 Euro.

Mocht verwerende partij aldus tevens op een zorgvuldige wijze tewerk zijn gegaan en eveneens toepassing had gemaakt van artikel 42 par. 1 lid 2 Vw had zij inlichtingen kunnen inwinnen bij elke Belgische overheid teneinde na te gaan of verzoeker en zijn familie beschikt over voldoende bestaansmiddelen die minstens het niveau bereiken van de sociale bijstand.

Derhalve is het motief van verwerende partij nergens uit het dossier kan er bovendien worden afgeleid worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen beschikt geen deugdelijk motief. Verwerende partij moest weten dat het gezin van verzoeker recht heeft op kinderbijslag, zij kon deze inlichtingen opvragen bij elke Belgische overheid op grond van artikel 42 par. 1 lid 2 Vw.

Het is ook aan verwerende partij om dienstig mee te werken aan het onderzoek of verzoeker recht heeft op verblijf. Er kan niet gesteld worden dat verzoeker ailes dient aan te dragen.

Mocht dit de bedoeling geweest zijn van de wetgever had de wetgever nooit de bepaling van artikel 42 par. 1 lid 2 in fine ingeschreven in de wet.

Het argument dat verwerende partij zal aandragen dat het aan de betrokkene is om zijn dossier te vervolledigen is in casu geen dienstig argument. Bij toepassing van dit argument betekent de facto dat verwerende partij zijn plicht op basis van artikel 42 par. 1 lid 2 in fine niet nakomt.

Het is zowel aan verzoeker als aan verwerende partij om samen na te gaan of verzoeker recht heeft op verblijf. Verwerende partij is er enkel en alleen op uit om aan vreemdelingen hun verblijf te weigeren indien ze ook maar 1 mogelijkheid ziet om dit te doen.

c)

Het laatste motief die verwerende partij aandraagt in de bestreden beslissing is dat ze stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de dienst gehandicapten omdat deze, volgens verwerende partij, de facto beschouwd dienen te worden als steun van het sociale bijstandstelsel is een motief dat niet weerhouden kan worden en dit om de volgende redenen:

1.

Nergens staat vermeld in artikel 50 par. 2 5° Vb dat een invaliditeitsuitkering (uitkering van dienst gehandicapten) niet in aanmerking zou kunnen genomen worden. Echter artikel 50 par. 2 4° (van toepassing voor personen die het bewijs dienen te leveren van voldoende bestaansmiddelen) bevat zelfs in punt a) dat een invaliditeitsuitkering in aanmerking genomen kan worden. De vereiste van voldoende, toereikende bestaansmiddelen voor personen die toepassing willen maken om in het rijk te verblijven op basis van voldoende financiële middelen (artikel 40 par. 4 2° Vw) is strenger (wat 120% van het leefloon) dan voor verzoeker die als student naar het Rijk komt.

Derhalve kan het dan niet dat de invaliditeitsuitkering niet in rekening zou worden gebracht voor een student waarbij de wet geen 120% vereist maar enkel een bedrag gelijk of hoger aan het inkomstenniveau van het leefloon.

Dit motief is niet alleen ondeugdelijk te noemen in de feiten maar tevens ondeugdelijk in rechte. Verzoeker heeft het raden naar welk artikel in de wetgevende akten stelt dat de gehandicapten uitkering niet in aanmerking zou worden genomen. Verzoeker kan zich aldus op dit motief niet verweren gezien verwerende partij niet verwijst naar een specifieke rechtsregel die stelt dat gehandicapten uitkering niet in aanmerking zou kunnen worden genomen als vereiste van voldoende bestaansmiddelen voor een student.

2.

Bovendien heeft verzoeker het moeilijk waarbij verwerende partij stelt dat de uitkering van de FOD niet in aanmerking zou worden genomen.

De oom van verzoeker is onderzocht geweest door de dokter van de FOD Sociale Zekerheid.

Deze dokter heeft in eer en geweten gesteld dat de oom van verzoeker inderdaad is aangetast door een aandoening. Het weze duidelijk dat de oom van verzoeker niet vrijwillig heeft gekozen om deze lichamelijke aandoening te hebben die zijn gezondheid aantast.

Het stellen dat deze inkomsten niet in rekening zouden kunnen worden gebracht (volgens de verwerende partij) heeft als gevolg dat een persoon die getroffen is door een lichamelijk of psychisch letsel nooit in aanmerking zou kunnen komen om zijn recht op vrij verkeer uit te oefenen in functie van artikel 40 par. 4 Vw.

De EU (de raad en het parlement) hadden zeker niet voor ogen dat gehandicapt zouden worden uitgesloten van de mogelijkheid om gebruik te maken van hun recht van vrij verkeer.

Zeker gezien de EU tal van richtlijnen heeft opgelegd teneinde discriminatie op alle basis te voorkomen teneinde een samenleving te creëren waar iedere met of zonder gebrek, ingeburgerd is en aanvaard wordt door de overheid en de medemensen (het streven naar een inclusieve gemeenschap - zie artikel 2 en 3 Verdrag Europese Unie).

De redenering van verwerende partij komt de facto neer op een uitsluiting van gehandicapten.

Verzoeker verwijst naar de wet van 10 mei 2007 wet ter bestrijding van vormen van discriminatie. Artikel 14 is heel duidelijk en verbiedt alle vormen van discriminatie zowel direct als indirect.

De wet van 10 mei 2007 is zonder twijfel van toepassing op de uitvoerende macht en dus op verwerende partij. Het motief dat de uitkering van de dienst gehandicapten niet in overweging genomen kan worden in een vorm van indirecte discriminatie van personen met een handicap.

Bovendien is de wet van openbare orde. Door te stellen dat met uitkeringen van de dienst gehandicapten niet in overweging neemt, wordt geïnterpreteerd als een vorm van discriminatie en dus een onrechtmatige daad in hoofde van verwerende partij.

Gezien dit motief een grove fout uitmaakt die strafbaar wordt gesteld omdat het indirecte discriminatie is schendt dit motief de openbare orde en kan er is het motief totaal ondeugdelijk zodat het de beslissing niet kan schragen.

Besluit:

Verzoeker heeft aangetoond hierboven:

- Hij geen verklaring heeft voorgelegd maar gebruikt heeft gemaakt een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.*
- Dat het gezin waarin hij verblijft (zijn tante en nonkel) over bestaansmiddelen beschikken die gelijk zijn of hoger zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend.*
- Dat er wel rekening dient te houden te worden met de bestaansmiddelen van de FOD Sociale Zekerheid omdat dit anders neerkomt op een vorm van indirecte discriminatie die absoluut verboden is door de wet van 10 mei 2007.*
- Hieruit volgt dat de motieven die de bestreden beslissing schragen niet deugdelijk zijn. De vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de beslissing op motieven dient te steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen. Verzoeker heeft aangetoond dat de motieven niet naar behoren zijn bewezen (ze zijn zelf grovelijk fout) zodat ze niet in rechte gebruik kunnen worden om de beslissing te schragen*
- Dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld omdat zij geen toepassing heeft gemaakt van artikel 42 par. 1 lid 2 in fine. Verzoeker heeft open kaart gespeeld en de inkomsten waarover hij beschikt (zijnde de inkomsten van zijn nonkel en tante) overgemaakt indien verwerende partij dan nog zou stellen dat deze onvoldoende zijn, dient verwerende partij contact op te nemen met elke Belgische overheid teneinde na te gaan of er bijvoorbeeld kinderbijlagen zijn die de inkomsten van het gezin verhogen. Dit is wat een zorgvuldige en zorgzame goede huisvader zou doen. Samenwerken met verzoeker. Het is duidelijk dat verwerende partij niet als een goede huisvader heeft gehandeld door zelf niks te ondernemen maar er enkel op uit is om het verblijf van vreemdelingen te weigeren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.*

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - art. 40, §4, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met art. 50, §2 lid 1, 5° van het Vreemdelingenbesluit; - art. 51, §2, lid 2 van het Vreemdelingenbesluit; - art. 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet juncto art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991; - het zorgvuldigheidsbeginsel; - art. 14 van de wet ter bestrijding van vormen van discriminatie dd. 10.05.2007.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden daar zij de mening is toegedaan dat zij wel degelijk het bewijs zou hebben voorgelegd dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Voorts stelt verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet zorgvuldig alle bescheiden en inlichtingen zou opgevraagd hebben. Tot slot houdt verzoekende partij voor dat er sprake zou zijn van discriminatie t.o.v. gehandicapten.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij diende op 30.06.2017 overeenkomstig art. 40, §4, 1e lid, 3° van de Vreemdelingenwet een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als student in.

Art. 40, §4, 1e lid, 3° bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij : (...) 3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.” (eigen markeringen)

Het wordt niet betwist dat verzoekende partij, als aanvrager voor een verklaring van inschrijving als student, het bewijs moet voorleggen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Daar verzoekende partij evenwel niet binnen de 3 maanden na zijn aanvraag alle vereiste documenten had voorgelegd, nam de gemachtigde van de burgemeester op 03.11.2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij verkreeg evenwel een bijkomende termijn van een maand, tot 03.12.2017, om volgende documenten voor te leggen:

- attest ziekteverzekering; - bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Ter staving legde verzoekende partij volgende documenten voor:

- attest van regelmatige lesbijwoning; - een verklaring van lidmaatschap bij de CM; - een overzicht van de betalingen van een tegemoetkoming voor personen met een handicap van 2017, 2015 en 2014; - een attest van MyPension betreffende het pensioen van dhr. H.S.A. (...); - verschillende verklaringen (van zijn nonkel, tante en verzoekende partij zelf) dat zij geen stempelgeld ontvangen; - een verklaring

van het OCMW dat zij geen steunverlening bieden aan verzoekende partij en het gezin waar hij verblijft; - verschillende belastingaangiftes van het gezin waar verzoekende partij verblijft.

De bestreden beslissing luidt:

“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Betrokkene diende op 30.06.2017 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als student (art. 40, §4, 1° lid 3° - wet 15.12.1980). Betrokkene legde binnen de 3 maanden niet alle bewijsstukken voor ter staving van deze aanvraag, waarna de gemeente op 03.11.2017 een weigeringsbeslissing opgesteld heeft (bijlage 20) met een extra maand om nieuwe bewijsstukken voor te leggen. Deze beslissing werd op dezelfde dag betekend, waarna betrokkene zijn dossier vervolledigd heeft. Ter staving van zijn verblijf legde betrokkene volgende bewijsstukken voor: een attest van regelmatige lesbijwoning, een verklaring van lidmaatschap bij de CM, een overzicht van de betalingen van een tegemoetkoming voor personen met een handicap van 2017, 2015 en 2014, een attest van MyPension betreffende het pensioen van S.A.H. (...), verschillende verklaringen (van S.A.H. (...), M.R.M. (...) en betrokkene) dat ze geen stempelgeld krijgen en geen werkloosheidsdossier hebben bij RVA, een verklaring van het OCMW van geen steunverlening aan betrokkene en het gezin waar hij verblijft en verschillende belastingaangiftes van het gezin waar betrokkene verblijft. Overeenkomstig art. 40, §4, 1° lid, 3° (wet 15.12.1980) dient betrokkene aan te tonen dat hij ingeschreven is in een onderwijsinstelling en als hoofdbezigheid een studie aan het volgen is. Bovendien dient hij te beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en dient hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze, de zekerheid te verschaffen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Met betrekking op deze laatste voorwaarde, namelijk het bewijs omtrent de bestaansmiddelen, moet er vastgesteld worden dat betrokkene geen verklaring van voldoende bestaansmiddelen heeft voorgelegd, maar ervoor gekozen heeft om bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn bestaansmiddelen, om zo aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene legt namelijk bewijsstukken voor van de inkomsten van het gezin waarbij hij verblijft. Dit gezin bestaat uit S.A.H. (...) (...), M.R.M. (...) die de echtgenote van S.A.H. (...) is, 4 minderjarige kinderen van het koppel S.A.H. (...) en M.R.M. (...), en één stiefdochter van S.A.H. (...). Overeenkomstig art. 40, §4, 2° lid (wet 15.12.1980) dienen deze bestaansmiddelen minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijnen laste zijn. Er moet echter geconcludeerd worden dat aan de hand van deze bewijsstukken er niet kan vastgesteld worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Een deel van de bewijsstukken die betrokkene voorlegt, dateren namelijk van voor 2017, waardoor deze achterhaald zijn, en dus geen bewijswaarde hebben betreffende de huidige bestaansmiddelen van betrokkene. Daarnaast legt betrokkene bewijsstukken voor dat de huidige inkomsten van het gezin van zijn garant, bestaat uit een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid voor personen met een handicap op naam van S.A.H. (...) en het wettelijk pensioen van S.A.H. (...). Betreffende deze inkomsten dient er vastgesteld worden dat deze inkomsten lager zijn dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden, rekening houdend met de gezinssamenstelling. Bovendien wordt een deel van de inkomsten geleverd door de FOD Sociale Zekerheid in vorm van een uitkering voor personen met een handicap. Een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid, wordt de facto beschouwd als steun van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Nergens uit het dossier kan er bovendien afgeleid worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen beschikt, die wel voldoende hoog zijn om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4, 1° lid, 3° - wet 15.12.1980) om het verblijf langer dan 3 maanden als burger van de Unie te verwerven.”

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris alle stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd in rekening heeft genomen, doch heeft besloten dat uit een samenlezing van deze stukken blijkt dat verzoekende partij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te vermijden dat hij ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zou vallen.

Overeenkomstig art. 40, §4 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde vastgesteld dat, rekening houdende met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn, verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te vermijden dat hij ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zou vallen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om – gelet op de samenstelling van het gezin – te oordelen dat op basis van de tegemoetkoming voor personen met een

handicap t.b.v. 576,96 euro en het pensioen t.b.v. 722,18 euro verzoekende partij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te vermijden dat hij ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen.

Het gezin waarbij verzoekende partij verblijft bestaat immers uit dhr. H.S.A. (...), zijn echtgenote mevr. M.M.R. (...), hun 4 minderjarige kinderen én een stiefdochter. Er dienen van voorgaande inkomsten aldus 8 personen te leven.

De bestreden beslissing werd dan ook geheel rechtsgeldig, conform art. 40 van de Vreemdelingenwet, genomen.

De vermeende schendingen van art. 40 van de Vreemdelingenwet en 50 en 51 van het Vreemdelingenbesluit kunnen niet aangenomen worden.

In haar inleidend verzoekschrift voegt verzoekende partij thans stukken met betrekking tot het kindergeld dat de oom van verzoekende partij, dhr. H.S.A. (...), zou ontvangen in functie van zijn 5 kinderen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij deze stukken niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis heeft gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze vanzelfsprekend geen rekening heeft kunnen houden met het kindergeld dat de oom van verzoekende partij zou ontvangen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het betoog van verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris conform art. 42 van de Vreemdelingenwet het nodige diende te doen om bij de Belgische overheden bijkomende bescheiden en inlichtingen op te vragen, mist juridische grondslag.

Art. 42 bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu betreft het evenwel een onderzoek naar de bestaansmiddelen van verzoekende partij in het kader van art. 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er sprake zou zijn van een schending van art. 42 van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt verweerder op dat dit een mogelijkheid van de gemachtigde betreft en geenszins een plicht zoals verzoekende partij tracht voor te houden.

De bewijslast van het voldoen aan de voorwaarden van art. 40 van de Vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij.

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010).

Bovendien dient ook gewezen op de concrete omstandigheden van onderhavige zaak, waarbij verzoekende partij – op uitdrukkelijk verzoek van de gemachtigde van de burgemeester op 30.06.2017 en op 03.11.2017 om het bewijs voor te leggen van voldoende bestaansmiddelen – wel degelijk haar aanvragen heeft geactualiseerd, en bijkomende documenten heeft binnen gebracht, die allen door de gemachtigde van de Staatssecretaris in rekening werden gehouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook terecht, op basis van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten na uitdrukkelijk verzoek om het bewijs voor te leggen dat hij over afdoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden dat hij onder het sociale bijstandstelsel van het Rijk zou vallen, besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Tot slot uit verzoekende partij kritiek op de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris betreffende de uitkering van de FOD Sociale Zekerheid die de oom van verzoekende partij ontvangt.

Vooreerst stelt verweerder vast dat verzoekende partij een verkeerde lezing aan de bestreden beslissing geeft, dewelke niet in deze beslissing gelezen kan worden.

Nergens motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de uitkering van de FOD Sociale Zekerheid niet in rekening zou gehouden mogen worden bij het vaststellen van de inkomsten van verzoekende partij.

De beschouwingen van verzoekende partij missen dan ook feitelijke grondslag.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt evenwel vast dat deze uitkering een vorm van sociale bijstand betreft, zodat verzoekende partij niet aan de voorwaarden van art. 40 van de Vreemdelingenwet voldoet, met name aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden dat hij onder het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zou vallen.

Waar verzoekende partij zou voorhouden dat art. 40 van de Vreemdelingenwet een schending zou zijn van het anti-discriminatiebeginsel, vervat in art. 14 van de wet van 10.05.2007, laat verweerder gelden dat dergelijke kritiek niet ontvankelijk voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geuit kan worden. Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen Vreemdelingenwet.

Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De Raad mag de wet niet toetsen aan art. 14 van de wet van 10.05.2007 ter bestrijding van vormen van discriminatie wanneer die toetsing onverenigbaar is met de ondubbelzinnige wil van de wetgever (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N, 17 mei 2010). De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder is derhalve van oordeel dat het middel van verzoekende partij als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde, geheel conform art. 40 van de Vreemdelingenwet, terecht vast dat de uitkering van de FOD Sociale Zekerheid een vorm van sociale bijstand is, zodat verzoekende niet aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te vermijden dat hij onder het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zou vallen.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in deze bepaling gestelde voorwaarden betreffende het verblijf van meer dan drie maanden als student, nu aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet kan worden vastgesteld dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Er wordt

ingegaan op de bewijsstukken die zij voorlegde, namelijk de stukken die de inkomsten staven van het gezin van haar oom, bij wie zij in België verblijft.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 3°, en 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en van de artikelen 50, § 2, eerste lid, 5°, en 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)”

Artikel 50, § 2, eerste lid, 5°, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

5° student bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de wet:

a) een inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling; en

b) een ziektekostenverzekering; en

c) een verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschafft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt;”

Artikel 51, § 2, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

De verzoekende partij, die een verblijf van meer dan drie maanden wenst te verkrijgen in haar hoedanigheid van student, legt stukken voor om aan te tonen dat het gezin van haar oom bij wie zij verblijft over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Er wordt niet betwist dat dit gezin bestaat uit de oom van de verzoekende partij, zijn echtgenote, hun vier minderjarige kinderen en de minderjarige stiefdochter van de oom.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aanvoert dat het gezin van haar oom voor de vijf kinderen ook een bedrag van 1000 euro aan kinderbijslag ontvangt, dient de Raad de verwerende partij bij te treden waar zij in haar nota opmerkt dat hiervan geen bewijs werd voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat haar niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van deze beslissing. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe op de aanvrager rust, zodat zij niet van de verwerende partij kan verwachten dat deze vraagt bepaalde documenten aan het dossier toe te voegen of dat zij bepaalde inlichtingen opvraagt, zoals door de verzoekende partij wordt gesuggereerd, of aan de oom van de verzoekende partij of diens echtgenote kinderbijslag wordt uitbetaald. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij had moeten weten dat er een bepaald bedrag aan kinderbijslag werd betaald aan het gezin van haar oom. Voorts blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoekende partij niet de kans kreeg haar situatie toe te lichten. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij werd belet stukken aan haar dossier toe te voegen, laat staan dat het eventuele bewijs van het bestaan van een maandelijks bedrag aan kinderbijslag van 1000 euro aantoonde dat deze een ander licht op de zaak zou hebben geworpen en de beslissing zou hebben beïnvloed op een voor de verzoekende partij positieve manier. De Raad kan overigens nog opmerken dat kinderbijslag tot doel heeft de ouders financieel te ondersteunen bij de opvoeding van de kinderen. Het is niet bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van derden.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet inlichtingen hadden kunnen worden opgevraagd in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelen, wijst de Raad erop dat deze bepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat deze bepaling betrekking heeft op verblijfsaanvragen op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, terwijl de verzoekende partij in voorliggende zaak een verblijf van meer dan drie maanden als student in toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet beoogt. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet is dus niet van toepassing bij het beoordelen of de verzoekende partij over voldoende middelen van bestaan kan beschikken om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf in het Rijk ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Het onderdeel van het betoog aangaande de schending van genoemde bepaling is dan ook niet dienstig.

Verder betwist de verzoekende partij niet dat de stukken die werden voorgelegd die dateren van voor 2017 achterhaald zijn. Voor zover zij meent dat geen rekening werd gehouden met de andere, niet achterhaalde stukken waar zij betoogt *“De bestreden beslissing stelt dat hij stukken heeft voorgelegd die dateren van voor 2017. Dat klopt maar verzoeker heeft wel de stukken voorgelegd die zich bevinden bij stuk 3. Namelijk heeft verzoeker aangetoond hoeveel het pensioen is van zijn oom en de uitkering van de dienst gehandicapten”*, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. De verwerende partij motiveert immers als volgt in de bestreden beslissing:

“Met betrekking op deze laatste voorwaarde, namelijk het bewijs omtrent de bestaansmiddelen, moet er vastgesteld worden dat betrokkene geen verklaring van voldoende bestaansmiddelen heeft voorgelegd, maar ervoor gekozen heeft om bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn bestaansmiddelen, om zo aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene legt namelijk bewijsstukken voor van de inkomsten van het gezin waarbij hij verblijft. Dit gezin bestaat uit S.A.H. (...) ((...)), M.R.M. (...) ((...)) die de echtgenote van S.A.H. (...) is, 4 minderjarige kinderen van het koppel S.A.H. (...) en M.R.M. (...), en één stiefdochter van S.A.H. (...). Overeenkomstig art. 40, §4, 2e lid (wet 15.12.1980) dienen deze bestaansmiddelen minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die

ten zijnen laste zijn. Er moet echter geconcludeerd worden dat aan de hand van deze bewijsstukken er niet kan vastgesteld worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Een deel van de bewijsstukken die betrokkene voorlegt, dateren namelijk van voor 2017, waardoor deze achterhaald zijn, en dus geen bewijswaarde hebben betreffende de huidige bestaansmiddelen van betrokkene. Daarnaast legt betrokkene bewijsstukken voor dat de huidige inkomsten van het gezin van zijn garant, bestaat uit een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid voor personen met een handicap op naam van S.A.H. (...) en het wettelijk pensioen van S.A.H. (...). Betreffende deze inkomsten dient er vastgesteld worden dat deze inkomsten lager zijn dat het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden, rekening houdend met de gezinssamenstelling. Bovendien wordt een deel van de inkomsten geleverd door de FOD Sociale Zekerheid in vorm van een uitkering voor personen met een handicap. Een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid, wordt de facto beschouwd als steun van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Nergens uit het dossier kan er bovendien afgeleid worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen beschikt, die wel voldoende hoog zijn om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4, 1^e lid, 3° - wet 15.12.1980) om het verblijf langer dan 3 maanden als burger van de Unie te verwerven.”

Hieruit blijkt onomstotelijk dat de verwerende partij, nadat zij oordeelde dat de stukken die dateren van voor 2017 achterhaald zijn, daarnaast de andere, recentere stukken heeft onderzocht en beoordeeld. Zo wordt wel degelijk rekening gehouden met het pensioen en de tegemoetkoming voor personen met een handicap van de oom van de verzoekende partij. De verwerende partij oordeelde dat deze inkomsten *“lager zijn dat het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden, rekening houdend met de gezinssamenstelling”*.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de gezinssamenstelling. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van de gezinssamenstelling en dat zij hiermee rekening hield bij het beoordelen van de voorgelegde bestaansmiddelen. De verzoekende partij betwist overigens niet dat het gezin met haar erbij uit acht personen bestaat.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat nergens wordt bepaald dat een invaliditeitsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen, berust haar grief op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Het determinerend motief om het verblijf te weigeren bestaat er volgens de verwerende partij in dat *“de huidige inkomsten van het gezin van zijn garant, bestaat uit een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid voor personen met een handicap op naam van S.A.H. (...) en het wettelijk pensioen van S.A.H. (...). Betreffende deze inkomsten dient er vastgesteld worden dat deze inkomsten lager zijn dat het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden, rekening houdend met de gezinssamenstelling.”*, waarna de verwerende partij concludeert dat nergens uit het dossier kan worden afgeleid dat de verzoekende partij over andere bestaansmiddelen beschikt die voldoende hoog zijn om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het Belgisch sociale bijstandsstelsel. Dat de verwerende partij betreffende de uitkering voor personen met een handicap, die wordt geleverd door de FOD Sociale Zekerheid, bijkomend stelt dat *“Een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid, wordt de facto beschouwd als steun van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”* doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de invaliditeitsuitkering wel degelijk in aanmerking werd genomen, maar samen genomen met het pensioen van de oom te laag werd bevonden als bewijs dat de verzoekende partij niet ten laste zou kunnen vallen van het sociale bijstandsstelsel, zodat haar het verblijf diende te worden geweigerd. Het feit dat de oom van de verzoekende partij is onderzocht door een arts van de FOD Sociale Zekerheid doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt kan uit de bestreden beslissing niet afgeleid worden dat er sprake is van een *“de facto (...) uitsluiting van gehandicapten”*. Uit het voorgaande blijkt niet dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een discriminatie van personen met een handicap.

In zoverre het betoog erop is gericht aan te tonen dat de vreemdelingenwet een inbreuk vormt op de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van vormen van discriminatie, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota opmerkt dat de Raad niet bevoegd is een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling op zich.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij er alleen maar op uit is om het verblijf te weigeren van vreemdelingen, betreft dit een loutere en algemene veronderstelling van de verzoekende

partij waarvan geen enkel (begin van) bewijs wordt voorgelegd. De verzoekende partij weerlegt hiermee geenszins de concrete motivering van de bestreden beslissing, waarin op grond van de concrete elementen van het dossier wordt uiteengezet waarom de verzoekende partij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden als student in België, motieven die zij zoals blijkt uit het voorgaande geenszins weerlegt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 3°, en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 50, § 2, eerste lid, 5°, en 51, § 2, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit en van artikel 14 van de wet ter bestrijding van vormen van discriminatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achtien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU